

Asquil

Boek 1

Een lange reis

Arlieke van Remmerden

1

De tocht naar Xentalia was lang en de weg zat vol hobbels en gaten. Enyria keek gespannen om zich heen toen ze een ritselend geluid hoorde. Zo ver buiten de stad lagen er altijd struikrovers op de loer. Haar vader liep voor haar, om zijn riem hing een foedraal met een dolk, dat zorgde ervoor dat ze zich iets veiliger voelde. Tegen een hele groep zou hij echter weinig kunnen doen. Achter haar liep Sayla, haar zus. Ook zij had een mes verborgen onder haar mantel. Ze had moeten beloven dat ze het wapen alleen ter verdediging zou gebruiken. Enyria liep zelf midden in het groepje, samen met haar moeder. Zij had geen wapen, haar vader, Doniar vond haar te jong. Yar, haar broertje, sloot het groepje af met de kar vol spullen die ze op het festival hoopten te verkopen. Er zat van alles in, van stof die ze over hadden tot een paar afgetrapte laarzen van haar vader.

Ze keek zo vaak mogelijk opzij, zonder dat het opvallend werd. Ze hoopte dat haar moeder niet ineens in elkaar zou zakken. Mocht dat wel gebeuren, dan stond Enyria klaar om haar op te vangen. Nadat Nalyn, haar moeder, de laatste keer was teruggekomen uit de stad was ze ziek geworden en met de tijd was de hevigheid ervan toegenomen. Eerst had ze alleen af en toe gehoest, nu was ze regelmatig zo zwak in haar benen dat ze moest gaan zitten en Enyria kon aan haar ogen zien dat ze vaker hoofdpijn had dan voorheen. Het leek er echter op dat zowel Sayla als Nalyn niet wilde dat ze wist dat haar moeder ziek was, dus ze liet hen in de

waan. Met alle veranderingen die eraan kwamen, was het wel fijn om op dit gebied nog een kind te kunnen zijn.

Enyria voelde een kriebel in haar buik en sloeg haar armen dicht om zich heen. Het gevoel ging niet weg. Het kwam niet van de koude wind, die als naalden in haar huid prikte, het kwam door iets anders. Mogelijk ontmoette ze vanavond de man met wie ze de rest van haar leven zou doorbrengen. Het was de eerste keer dat ze de stad in gingen sinds ze een vrouw was en er werd van haar verwacht dat ze zou trouwen. Wellicht kon het huwelijk nog worden voltrokken voor de sneeuw op de grond bleef liggen. Ze hoopte het.

Sayla botste tegen haar aan en ze vielen allebei op de grond.

‘Waarom stopte je opeens met lopen?’ vroeg Sayla verontwaardigd en geschrokken, terwijl ze de aarde van haar kleding klopte.

Enyria krabbelde ook overeind. Gelukkig hadden ze hun mooie nieuwe jurken nog niet aan. ‘Sorry, dat was niet de bedoeling.’ Ze negeerde het bloed dat op haar hand verscheen, afkomstig van een kleine schaafwond. Ze pakte haar tas op en samen liepen ze achter hun ouders aan.

‘Waar zat je over te dagdromen?’

‘Over het festival natuurlijk,’ antwoordde Enyria. ‘Ik hoop dat papa een echtgenoot voor mij zal kiezen. Ik kan niet wachten tot ik ga trouwen.’

Sayla lachte. ‘Ik weet wat je bedoelt. Telian maakt me nu al een jaar het hof en iedere keer dat ik hem zie, hoop ik dat hij mij ten huwelijk zal vragen. Ik wil zijn vrouw worden en hem de zonen geven die hij verdient.’

‘Hij komt morgen toch ook naar het festival? Misschien vraagt hij het dan, aangezien je hem vorig jaar op het herfstfestival hebt ontmoet.’

Sayla zuchtte. 'Ik hoop het.' Ze legde haar hand op Enyria's bovenarm. 'Maar je moet niet te teleurgesteld zijn als papa nog niet iemand vindt, Enyria. Er komen veel mensen naar het festival en het is niet alsof ze allemaal netjes op een rij zullen staan. Papa zal misschien vaker willen praten met een kandidaat dan één keer.'

Enyria glimlachte en Sayla liep naar haar moeder. Ze ademde diep in. Ja, als ze getrouwd was, dan kon ze eindelijk het leven gaan leiden waar ze voor geboren was. Ze was haar hele leven klaargestoomd om voor een man te zorgen.

Vlak voordat de zon achter de horizon verdween, arriveerden ze in de stad. Ze waren net op tijd. Zodra ze de poort door waren, sloot de poortwachter het valhek, dat met een klik in de grond terechtkwam.

Doniar leidde hen naar een herberg. 'Sayla, blijf hier bij Yar met de kar en de spullen, dan gaan je moeder en ik een kamer regelen. Enyria, wacht jij hier of ga je mee naar binnen?'

Enyria keek naar haar vader. Hij had haar nog nooit een keuze gegeven. Ze had altijd mee naar binnen moeten. Het was alsof hij haar de keuze voorlegde of ze volwassen wilde worden of nog een kind wilde blijven. Haar blik dwaalde af naar haar zus, die haar bemoedigend toeknikte. Als haar zus vertrouwen in haar had, dan kon ze ook vertrouwen hebben in zichzelf. 'Ik wil graag hier blijven.'

Doniar knikte en liep samen met Nalyn naar binnen.

Enyria draaide zich naar Sayla toe, met een grote lach op haar gezicht. Ze was blij en dat was voor haar een teken dat ze de juiste keuze had gemaakt. Bovendien, als haar vader vond dat ze oud genoeg was om alleen gelaten te worden, dan had hij gelijk. Ze had geen angst voor haar toekomst, ze was er gereed voor

om een echtgenote te zijn.

De sterren schitterden in de nacht terwijl de koude wind zachtjes langs de huizen blies. Het was een nieuwe maan, wat deze equinox extra bijzonder maakte. Het was een voorteken voor een speciaal jaar, waarin vele uitzonderlijke dingen zouden gebeuren. Enyria hoopte dat haar huwelijk een van die dingen zou zijn. Misschien was ze zelfs al in verwachting van haar eerste zoon tijdens het volgende herfstfestival in de stad. Ze liet haar handen op haar buik rusten. Was ze er ook klaar voor om een moeder te worden? Haar lichaam vond van wel. Het was ook een logisch gevolg van trouwen, er waren tenslotte een aantal dingen die ze zou moeten doen zodra ze getrouwd was. Was ze daar ook klaar voor?

Uiteindelijk kwam het erop neer dat ze moest vertrouwen op het oordeel van Doniar. Totdat hij vond dat ze mocht huwen, maakte haar mening geen verschil.

Enyria keek op toen ze voetstappen hoorde, in verwachting dat het haar ouders waren. In plaats daarvan werden ze benaderd door een oudere man.

‘Hebben jullie misschien iets te eten?’ vroeg hij met een zwakke stem.

Hij was vies. Zijn haar viel met vette lokken voor zijn gezicht, zijn wenkbrauwen namen de helft van zijn voorhoofd in beslag en zijn tanden waren gelig en rot. Er hing een geur van bloed en alcohol om hem heen.

Ieder ander zou hard zijn weggerend, toch raakte de staat waarin de arme man verkeerde iets diep in Enyria. Een rilling liep langs haar rug. Alhoewel ze niet snapte waarom, sprongen de tranen in haar ogen. Er vormde zich een brok in haar keel. Ze wilde hem helpen. ‘Natuurlijk delen wij ons voedsel met u, beste man.’

Er was een sprankel van hoop in zijn ogen te zien. Ze boog zich over de spullen in de kar en zocht naar de tas met broden die ze vanochtend hadden gebakken.

Sayla legde haar hand op die van haar zusje. 'Wat doe je?' fluisterde ze verontwaardigd. 'Die broden moeten we morgen verhandelen. Je kent die man niet eens.'

Enyria kon niet geloven dat ze dat uit de mond van haar zus hoorde komen. 'Hij heeft honger, Sayla. Als we hem niets geven, dan verhongert hij. Wil jij zijn sterven op je geweten hebben?'

Ze zag Sayla's gedachten in haar ogen voorbijschieten terwijl ze overwoog wat haar zusje had gezegd. Sayla liet haar hand met tegenzin langs haar zij vallen. Ze zei het niet en toch wist Enyria dat haar zus besefte dat ze de man niet kon laten verhongeren. Enyria greep de juiste tas en pakte er één brood uit. Ze draaide zich om, zodat ze het voedsel aan de man kon geven. Voordat ze het hem echter kon toereiken, kwamen haar ouders de herberg uit. Nalyn bevroor in de deuropening en Doniars blik veranderde op slag.

'Kotak,' zei hij.

De vieze man draaide zich om. Hij was het brood vergeten. Geïntrigeerd deed hij een stap richting Nalyn. 'Kan het waar zijn? Nalyn? Mijn lieve zusje, ben jij het echt?'

Enyria's mond zakte open. Ze wierp een zijdelingse blik op Sayla en uit haar blik kon ze opmaken dat zij ook niet wist dat hun moeder een broer had.

Doniar ging beschermend voor zijn vrouw staan. 'Zij is niets meer van jou. Ga weg.'

Kotak trok zich niets van Doniars vijandige houding aan en deed nog een stap vooruit. 'Alseblieft,' smeekte hij, 'ik wil enkel mijn zusje zien.'

Doniar weigerde opzij te stappen. Hij balde zijn handen tot vuisten en klemde zijn kaken op elkaar.

Met nadruk op ieder woord zei hij: 'Als jij niet weggaat, dan sla ik je zo hard dat je nek breekt.'

Enyria had haar vader nog nooit zo kwaad gezien. Wat was er gebeurd tussen Nalyn en haar broer? Ze kende haar vader wel als een oprechte en strenge man, maar hij was immer vriendelijk.

Nalyn zei niets. Ze hield haar blik op de rug van haar echtgenoot gericht. Enyria kon zien dat het wit van haar ogen rood begon te worden. Haar moeder vocht tegen haar tranen en stond op het punt de strijd te verliezen.

Kotak reageerde niet op de bedreiging van Doniar. Hij stond stil. Toen liep hij zonder iets te zeggen weg.

Enyria keek naar de rug van haar oom totdat hij in een steegje verdween. Daarna liet ze haar blik naar de grond toe dwalen. Er viel een intense stilte terwijl ze naar haar voeten bleef staren. Het brood dat ze in haar handen had, voelde bijna te zwaar om vast te houden. Ze wist dat ze haar vader had teleurgesteld. Hij wist altijd of hij iemand kon vertrouwen, maar zij kon dat niet. Bovendien had ze bijna eten weggegeven terwijl ze wist dat ze de opbrengst ervan hard nodig hadden. Niemand zei iets en Enyria durfde niet als eerste te spreken, ze wilde niet respectloos zijn. Het was zo stil dat ze wilde dat ze kon stoppen met ademen, omdat dat het enige geluid was dat nog te horen was. De wind blies langs haar heen en een lok van haar lange zwarte haren kwam tegen haar lippen en bleef daar kleven. Iedere individuele haar kriebelde, desalniettemin verroerde ze zich niet. Ze hief haar hoofd niet op en wendde haar blik niet af.

Ten slotte was het Doniar die de stilte doorbrak door zijn keel te schrapen en te zeggen: 'Berg dat brood op, Enyria. Yar en ik zullen de kar in de schuur stallen. Sayla, Enyria, jullie gaan naar binnen met jullie moeder.'

Met een hoofd dat rood werd van schaamte, stopte Enyria het brood terug en zonder iets te zeggen liep ze achter haar moeder aan de herberg in.

De kamer die Doniar had geregeld was duidelijk niet bedoeld voor een volledig gezin. Er stond slechts één bed met een relatief lage beddenbak, dus het was niet ondenkbaar dat er allerlei ongedierte tussen de lakens zat. In de hoek van de kamer stond een krakkemikkige houten tafel waar een aardenwerken lampetkan op stond. Enyria liep naar het enige raam in de kamer en opende de luiken. Ze ging op de vensterbank zitten. Bang om te vallen was ze niet, ook al was de kamer op de eerste verdieping. Ze kon zich niet herinneren dat ze ooit had gevreesd voor haar leven. Ze had geen hoogtevrees, zoals haar moeder, noch was ze bang voor het duister, zoals haar broertje. Wellicht dat ze daarom niet vreesde voor haar toekomst. Het paste niet bij haar persoonlijkheid.

‘Sayla, Enyria, er is iets wat jullie moeten weten.’

Enyria keek op. Ze zei niets en Sayla zei ook niets. Haar moeder liep naar het bed en ging op de rand zitten.

‘Mijn ouders, jullie grootouders, zijn gestorven toen ik vijf jaar was. Er was een vreselijke storm en ze raakten bedolven toen een deel van ons huis instortte.’

Sayla ging naast haar moeder op het bed zitten en pakte haar hand vast.

Nalyn vervolgde haar verhaal. ‘Mijn oudste broer, Kotak, kreeg de voogdij over mij en mijn broers en zussen. Hij was achttien jaar en verloofd met de dochter van een zilversmid. Zijn leven ging de goede kant op en die verantwoordelijkheid kwam hem niet goed uit. Het grootste deel van de tijd negeerde hij ons.’

We hadden een slechte gezondheid en daar besloot de natuur misbruik van te maken. Ze stuurde

een ziekte naar ons huis, die gepaard ging met hoge koorts. Mijn oudste zus bezweek eraan, evenals mijn twee jongste broers. Mijn zus, Malysa, ik en Kotak waren de enigen die het overleefden.'

Enyria voelde zich nog schuldiger dan voorheen. Na alles wat hij haar moeder en tante had laten doorstaan, verdiende haar oom het om honger te lijden en zij had hem bijna geholpen. Ze klom van de vensterbank, sloot de luiken weer en ging aan de andere kant van haar moeder op het bed zitten. 'Het spijt me dat ik hem voedsel wilde geven,' zei ze met een volume dat nauwelijks hoorbaar was.

Nalyn pakte haar hand vast en schudde zachtjes haar hoofd. 'Bied nooit je excuses aan omdat je geeft om het leven van een ander. Dat is wat jou bijzonder maakt, Enyria. Verontschuldigd je niet voor wie jij bent.' Ze leunde naar Enyria toe en gaf haar een kus op haar hoofd.

'Malysa en ik waren daarna op elkaar aangewezen. Kotak trouwde met zijn verloofde. Uit respect voor onze ouders liet hij mij en mijn zus bij hen in huis wonen, al behandelde hij ons als slaven. We moesten slapen in de stallen en we kregen alleen de restjes te eten die hij overhield.

Zijn vrouw werd zwanger, maar het kindje werd te vroeg geboren en stierf. Zijzelf stierf aan kraamkoorts. Ik weet nog dat ik hoopte dat het mijn broer goed zou doen, dat de verliezen hem aardiger zouden maken. Ik bad elke avond tot de beschermers, het mocht niet baten. Behalve gemeen was Kotak vanaf dat moment ook wraakzuchtig. Hij wilde iemand de schuld geven. Wij waren een makkelijk doelwit.

Malysa probeerde mij altijd te beschermen, vaak ten koste van haarzelf. Kotak sloeg haar en hij verkrachtte haar. Ik zal het geluid van haar gegil nooit vergeten.'

'Waarom zijn jullie niet weggegaan?' vroeg Sayla.

'Omdat we het nooit hadden overleefd op straat. Het was een keuze tussen leven en overleven. Malysa en ik wilden niet verhongeren. Mijn vader was een schoenmaker en hij was goed in zijn werk. Toen hij stierf, liet hij een flinke hoeveelheid goud achter. Na enkele jaren was dat echter allemaal opgegaan aan belastingen en alcohol. Tegen die tijd kon Kotak niet meer zonder zijn dagelijkse hoeveelheid drank, hoewel hij weigerde te werken. Hij verkocht mij en Malysa aan een bordeel.

Dat was de laatste keer dat ik hem heb gezien, tot afgelopen zomer. Ik was naar de markt in de stad gegaan om nieuwe stoffen te halen. Eerst leek hij blij om me te zien. Hij bood zijn excuses aan voor alle pijn en leed die hij mij en Malysa had aangedaan door de jaren heen. Ik accepteerde zijn verontschuldigingen. Hij is mijn broer, we delen hetzelfde bloed. Wat kon ik anders doen? Hij nodigde mij uit om bij hem langs te komen en ik deed dat.

Zijn huis bleek echter onder een brug te zijn. Hij bedreigde me. Eiste dat ik mijn spullen aan hem gaf, zodat hij ze kon verhandelen. Toen ik weigerde, sloeg hij mij bewusteloos en stal mijn tas. Ik ontwaakte pas toen hij mij wakker schudde. Hij had duidelijk gedronken en in zijn dronken staat vergreep hij zich aan mijn lichaam.'

Er rolden tranen over Nalyns wangen en Enyria betraptte zichzelf erop dat ook haar eigen ogen vochtig waren. Haar mond wilde geen woorden vormen die de pijn van haar moeder zouden verminderen. De stilte die nu bezitnam van de ruimte was anders dan ze ooit eerder had meegemaakt. Ondanks dat niemand iets zei, was het wel duidelijk dat iedereen aan het denken was. Als ze hun gedachten had kunnen horen, was het lawaai vast oorverdovend geweest.

Sayla gaf Nalyn een knuffel. Haar handen trilden.

‘Waarom heb je ons dit nooit verteld?’

‘Omdat ik had gehoopt jullie van hem weg te houden,’ fluisterde Nalyn. ‘Ik wilde jullie beschermen.’

Enyria wilde iets zeggen. Ze schreeuwde in haar hoofd tegen zichzelf dat ze iets moest zeggen. Ze zat echter als een blinde voor zich uit te staren en ze liet de wereld aan zich voorbijgaan. Elke zin die ze wilde beginnen, klonk leeg en zonder betekenis. Elke beweging die ze wilde maken, was bij voorbaat al te zwaar. Dus staarde ze voor zich uit.

‘Weet papa hiervan?’ vroeg Sayla. Haar zus wist altijd wat ze moest zeggen.

Nalyn knikte. ‘Hij weet alles. Ik geloof niet dat ik jullie vader ooit iemand zoveel heb zien haten als dat hij mijn broer haat.’

Enyria vouwde haar handen en liet ze op haar schoot rusten. Het was alsof ze de pijn van haar moeder deelde, alsof ze het zelf had meegemaakt. Ze kon zich de angstige momenten indenken. Ze kon de klap op haar hoofd voelen. Het enige wat ze niet kon, was iets troostends zeggen. Misschien als ze haar mond opende en de woorden gewoon liet komen. Wat was het ergste dat kon gebeuren? Ze liet haar lippen van elkaar komen. Ze haalde diep adem.

‘Dus je was een hoer?’ flapte ze eruit. Op het moment dat ze de opmerking had gemaakt, sloeg ze haar hand voor haar mond. Haar ogen werden zo groot dat ze bang was dat ze uit haar hoofd zouden springen. Van alle dingen die ze had kunnen vragen, was dit zonder twijfel het meest tactloze. Haar hoofd gloeide op als de kolen in het vuur van een smidse.

Uiteraard kwamen er nu allerlei uitspraken in haar op die ze beter had kunnen zeggen, zoals: ‘*het spijt me dat je dat hebt moeten meemaken*’ of simpelweg: ‘*ik hou van je, mama*’. Waarom kon ze niet door de grond zakken?

Onverwacht voelde ze toch een warme hand op haar schouder.

‘Mijn lieve, onschuldige Enyria,’ zei haar moeder zachtjes in haar oor, alvorens ze haar een kus op haar hoofd gaf.

Enyria liet zich in haar moeders armen vallen. ‘Het spijt me,’ snikte ze.

Nalyn streelde zachtjes haar dochters haar. ‘Het is al goed. Ga maar slapen, mijn lieveling. Laat je ogen rusten. Betreed de magische wereld van de dromen en laat je zorgen achter.’